

og forskellige Udtalelser, der under Ministerkrisen ere fremkomne fra Socialdemokratiets Side. Det ærede Medlem omtalte en Tale, jeg havde holdt i Vejle for nogle Uger siden midt under Ministerkrisen, hvor jeg havde sagt, at den naturlige, nærliggende Løsning af denne Ministerkrise var den, at de daværende 3 Oppositionsgrupper — det var de jo den Gang —, som havde styrtet Ministeriet Neergaard, enedes om at støtte et nyt Ministerium. Ja, det sagde jeg, men hvis det ærede Medlem fra Kerteminde har læst min Tale eller blot det telegrafiske Udtog af den, som blev udsendt, vil han vide, at det, jeg foreslog, at de tre Oppositionsgrupper skulde enes om, var ikke noget permanent parlamentarisk Ministerium, men et midlertidigt Ministerium med en ganske begrænset Opgave, den, der udsprang af den forhaandenværende Situation, nemlig den, at gennemføre en ny Valgkredsordning, for, saa snart denne Opgave var løst, at skride til nye Valg, ved hvilke i alt Fald 2 af disse Grupper, „de 27“s og Socialdemokraternes, vilde bekæmpe hinanden paa det kraftigste, nemlig i Kampen om Militærspørgsmaalet, hvorom vi nu ere uenige. Her skulde vi kun enes, fordi Parlamentarismen var ved at løbe tør, fordi vi nu var ved at komme ud i en fuldstændig Forsumpning. Jeg maatte gaa ud fra, at baade „de 27“ og vi have Interesse i en sund parlamentarisk Udvikling og derfor maatte kunne enes om at skabe et sundt Grundlag for den politiske Udvikling, at skabe en Arena, hvor vi kunde kæmpe med hinanden paa lige Vilkaar og saaledes, at Resultatet, der kom ud deraf, det nye Folketing, var i Stand til at føre Udviklingen videre i sundt parlamentarisk Spor, militaristisk eller antimilitaristisk, eftersom Valgene havde dømt paa det nye retfærdige Grundlag.

Det var det, jeg sagde; det maa det ærede Medlem ganske have overset. Jeg talte desuden om de tre Grupper, men ingenlunde om de enkelte Personer. Paa det Tidspunkt kunde man tænke sig, at det var den af Situationen paabudte Løsning at søge et saadant midlertidigt Samarbejde mellem de tre Oppositionsgrupper for at fremme en retfærdig Valgkredsordning. Derimod talte jeg ikke om, hvilke Personer der skulde med. Tværtimod, jeg føjede udtrykkelig til, at Personerne var mig ligegyldige, naar det var dygtige og hæderlige Mænd, Jeg tror, at ingen kan være i Tvivl om, hvad den Tilføjelse sigtede til, navnlig Mænd, hvis Dygtighed

og politiske Hæderlighed var almindelig anerkendt. Jeg tror, at det havde været den rigtige parlamentariske Løsning, men den gik man fra ledende Side udenom. Denne Løsning vilde man overhovedet ikke beskæftige sig med. Det er muligt, at denne Løsning vilde være strandet, ikke paa personlige Hensyn, men paa saglige Punkter, at man fra „de 27“s Side ikke vilde være med til en retfærdig Valgkredsordning; saa vilde jo en saadan Kombination være umulig. Der er jo ogsaa i den senere Tid Tegn paa, at „de 27“ gøre alt, hvad de kunne, for at forhindre en retfærdig Valgkredsordning og i hvert Fald ville modsætte sig det, der er det nærmest liggende og naturligste i saa Henseende.

Det ærede Medlem fra Kerteminde (A. P. Andersen) anførte som Vidnesbyrd mod denne Betragtning to Udtalelser, der var komne frem, og som efter hans Mening stillede vor oppositionelle Stilling overfor den nuværende Forsvarsminister i en uheldig Belysning. Det var en Udtalelse af den socialdemokratiske Gruppens Formand, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) og en Udtalelse af den socialdemokratiske Provinskorrespondent, min ærede Kollega fra Horsens (Hans Nielsen). Jeg vil her overfor gøre opmærksom paa, at de Udtalelser, som det ærede Medlem anførte, aldeles ikke bevise det, han sagde. Hvad Udtalelsen af det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds angaar, var det et Interview i „Nationaltidende“. Nu vil jeg paa Forhaand gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han, der har tilraadet Dannelsen af det nuværende Ministerium, skulde være en lille Smule varsom med at paaberaabe sig et Interview. Det er ikke altid noget solidt Grundlag. Efter hvad det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds har meddelt mig, anser han heller ikke det paagældende Interview af ham for korrekt paa alle Punkter. Det er paa forskellige Punkter ikke saa lidt misforstaaet. Men dertil kommer, at det, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds sigtede til, var ganske det samme, som jeg havde sigtet til ved min Tale i Vejle: et midlertidigt Samarbejde mellem de daværende 3 Grupper om Gennemførelsen af en retfærdig Valgkredsordning, altsaa ikke med en permanent politisk Opgave.

Naar saa vedkommende Blads Interview'er spurgte min ærede Kollega, hvad han mente om Muligheden af, at selve det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) kom med dertil, sagde han: Naar